

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **J. S.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2026, č. j. CPR-5432-3/ČJ-2026-930310-V234,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2026, č. j. CPR-5432-3/ČJ-2026-930310-V234 (dále jen „napadené Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rozhodnutí“), kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 1. 2026, č. j. KRPA-22949-13/ČJ-2026-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a byla stanovena doba 1 roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy EU a smluvní státy“) a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy vycestuje z území Evropské unie a smluvních států, zároveň byla stanovena doba k vycestování z území členských států Evropské unie a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je žalobce oprávněn pobývat nebo která jej přijme, a to do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí; podle § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování cizince a jeho vycestování je možné.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce považoval rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné kvůli vadám předchozího řízení, které bylo jednostranné a neobjektivní, rozhodnutí není dostatečně odůvodněno a zákon byl vyložen chybně. Ohledně úkonu seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu namítal, že je cizinec, který nezná český jazyk a české zákony, potřeboval k seznámení se s podklady více času, než pouhých pár minut, které mu poskytl správní orgán.
4. Žalobce měl za to, že správní orgán I. stupně nepřihlédl k polehčujícím okolnostem, a sice, že se provinil poprvé a před tím vedl řádný život, že svého činu upřímně lituje, že se jako cizinec poprvé dostal do takové situace, nikdy dříve nebyl vyslýchán policií, jednal ve stresu a nemohl se účinně bránit.
5. Dle žalobce správní orgán nevzal v úvahu alarmující bezpečnostní situaci v U., která se neustále zhoršuje.
6. Namítal, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života, neboť v Česku má rodiče a nevěstu, se kterou plánuje svatbu. Také věnuje hodně času sportu, stejně jako jeho jistí krajané žalobce hodlá v Česku udělat úspěšnou kariéru jako sportovec.
7. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Dle žalovaného vzhledem k tomu, že v žalobě jsou obsaženy naprosto totožné argumentace, na které bylo plně reagováno v napadených rozhodnutích, odkázal na jejich odůvodnění. Uvedl, že v odvolacím řízení bylo reagováno na všechny námitky vznesené žalobcem a tyto byly dostatečně vypořádány.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

9. Měl za to, že postupoval v souladu s právními předpisy, ve svém postupu neshledal pochybení. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním a rozhodnutím dané věci bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
13. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Podle § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců *závazné stanovisko se nevyžaduje, není-li podle poznatků policie vycestování cizince možné. Závazné stanovisko se dále nevyžaduje, a vycestování cizince je tak možné, rozhoduje-li policie o správním vyhoštění občana třetí země a občan třetí země výslovně uvede, že jeho vycestování je možné.*
16. Předně soud uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné. Lze z něj seznat, jakým způsobem žalovaný rozhodl, výrok je v souladu s odůvodněním, je z něj možné zjistit, z jakého skutkového stavu žalovaný vycházel, jakými úvahami byl žalovaný veden a jak věc posoudil po právní stránce. Je nutné připomenout, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí vůbec meritorně přezkoumat (srov. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, čj. 2 As 337/2016-64). To však není případ napadeného rozhodnutí. Žalobce přitom nijak nespecifikoval, v čem měla dle jeho názoru nepřezkoumatelnost spočívat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

17. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo správní vyhoštění uloženo na základě toho, že v ČR pobýval od 22. 7. 2025 do 16. 1. 2026 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, čímž naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl dne 16. 1. 2026 kontrolován hlídkou Policie ČR, předložil cestovní doklad a litevské povolení k pobytu, které bylo ke dni 21. 7. 2025 zrušeno a bylo vedeno v SIS jako předmět hledaný za účelem jeho zabavení. Žalobce vstoupil na území Evropské unie v České republice dne 14. 4. 2025, následně pobýval v L. v květnu a červnu 2025, koncem června 2025 odcestoval zpět do ČR, kde již pobýval nepřetržitě až do 16. 1. 2026. Soud má za to, že skutkový stav byl v této souvislosti řádně zjištěn a žalobce k vymezení svého neoprávněného pobytu a jeho délky nevznesl žádné námitky ani v řízení, ani v žalobě.
18. Žalobce při výslechu dne 16. 1. 2026 nežádal přítomnost právního zástupce, uvedl, že je ženatý a má tři děti, manželka i děti žijí v U., v České republice žijí rodiče žalobce, kteří zde mají trvalý pobyt, a malá sestra žalobce, které je rok a půl, otec zde pracuje, matka je v domácnosti, žalobce u nich bydlí, rodiče jsou soběstační. Žalobce je zdravý, v domovském státě bydlí s manželkou a dětmi v rodinném domě jeho matky, byl tam naposledy v dubnu 2025, má tam zázemí u své rodiny a má se kam vrátit. Do ČR přicestoval na litevskou pobytovou kartu, v L. pobýval v květnu a červnu 2025, pracoval tam na stavbě, poté se vrátil na konci června 2025 do ČR a od té doby je zde nepřetržitě. V ČR nepracuje, od listopadu 2025 věděl, že jeho litevská karta byla zrušená, dostal e-mail, mluvil s advokátem, ale nemohl najít způsob, jak legalizovat svůj pobyt, v minulosti žádal o pobyt v P. (v roce 2023), ale žádost mu byla zamítnuta. Žalobce se v ČR k pobytu nepřihlašoval, nemá zdravotní pojištění, peníze na pobyt i na vycestování má, finančně jej podporuje otec, který pracuje, žalobce v ČR ani v U. nic nevlastní. Uvedl, že mu ve vlasti nic nehrozí, nemá tam žádné problémy, nemá žádnou překážku ve vycestování, ve vlasti není ničím ohrožen. Ohledně vazeb v ČR uvedl, že zde má rodiče a sestru, žalobce chodí každý den do fitness, dělá kulturistiku. Rád by zde zůstal a zlegalizoval si zde svůj pobyt a později sem přivedl svou rodinu.
19. Podle konstantní judikatury správních soudů aplikace § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní vyhoštění uložit. V posuzovaném případě není pochyb o tom, že žalobce se vytýkaného jednání dopustil, správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce, což dostatečně odůvodnily. Zároveň nebyl dán důvod pro postup dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a tedy ani pro postup dle § 50a téhož zákona, když žalobce netvrdil žádné okolnosti, které by mohly indikovat nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života, ani takové okolnosti nebyly správními orgány zjištěny (k tomu viz níže), což rovněž dostatečně odůvodnily. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud přistoupily k uložení správního vyhoštění.
20. Žalobce měl po jeho výslechu možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, při tom měl k dispozici tlumočníka, o kterém při výslechu prohlásil, že mu dobře rozumí a souhlasí s jeho tlumočením. Žalobce se dle protokolu s podklady seznámil, doplnění nebo změny nežádal, nežádal o poskytnutí dodatečné lhůty, uvedené bez výhrady dne 16. 1. 2026 podepsal. Jeho námitku ohledně porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak nelze považovat za důvodnou. Rovněž žalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

tuto námitku obdobným způsobem vypořádal v napadeném rozhodnutí. Navíc soud uvádí, že žalobce měl i v odvolacím řízení možnost nahlížet do spisu, to však neučinil, ve své námitce pak nespecifikoval, co konkrétního by chtěl ke shromážděným podkladům namítat.

21. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. „*Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ú. proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, R. d. S. a H. proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, N. proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.“*
22. Správní orgány se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 a § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců podrobně a přezkoumatelně zabývaly. V této souvislosti vycházely z výpovědi samotného žalobce, neboť ten je primárně v řízení o správním vyhoštění povinen uvést relevantní okolnosti svého soukromého a rodinného života, ke kterým by měl správní orgán přihlédnout, správní orgán není povinen takové okolnosti vyhledávat z úřední povinnosti. Správní orgán I. stupně tak přihlédl zejména k tomu, že žalobce je ženatý, má tři děti, všechny tyto osoby žijí v U. v rodinném domě jeho matky, kde má žalobce zázemí a může se tam vrátit. V ČR má žalobce rodiče a malou sestru, kdy otec pracuje a matka je doma se sestrou, rodiče mají dobrý zdravotní stav a jsou finančně zabezpečeni. Žalobce je dospělý, svéprávný a schopný se o sebe postarat, jeho vazby k domovské zemi nebyly přerušeny. Vypověděl, že žádnou překážku ve vycestování nemá, má na vycestování peníze, v zemi původu mu vůbec nic nehrozí. Dále zohlednil závažnost jeho protiprávního jednání a skutečnost, že žalobce není ve věku seniora, jeho zdravotní stav je dobrý a v zemi původu má zázemí, kam se může vrátit. Soud se ztotožňuje s posouzením správních orgánů a neshledal v něm pochybení. Správní orgány se zabývaly všemi podstatnými okolnostmi soukromého a rodinného života ve smyslu shora uvedeného rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32, vztahujícímu se k čl. 8 Úmluvy, přičemž nepřiměřenost neshledaly. Žalobce sice na území ČR jisté vazby má, ty však nejsou takové povahy, že

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

by bránily jeho vyhoštění na stanovenou dobu, když přitom žalobce má manželku a tři děti v domovském státě.

23. Teprve v žalobě žalobce uvedl, že má v ČR nevěstu, se kterou plánuje svatbu. Tuto osobu však nijak nekonkretizoval, ani její existenci ničím neprokazoval. Tuto námitku navíc ve správním řízení nevznnesl a žalovaný se s ní nemohl vypořádat. Soud proto shledal, že toto nově vznesené neurčité tvrzení není způsobilé zpochybnit závěry napadeného rozhodnutí, kdy v řízení žalobce podrobně vypověděl, že v ČR má pouze rodiče a sestru, zatímco v U. má manželku a tři děti. Ve správním řízení neuváděl ani to, že plánuje v Česku dělat kariéru jako sportovec. Nicméně, ani tato okolnost nemůže být překážkou ve správním vyhoštění žalobce, neboť jeho subjektivní představy ohledně dalších životních plánů nejsou v této věci rozhodné. Sportovní činnost žalobce bezpochyby může vykonávat i v domovském státě.
24. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
25. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou žalobci nelze umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žalobce, bylo přihlédnuto k závažnosti protiprávního jednání žalobce (k délce neoprávněného pobytu), k tomu, že jeho neoprávněný pobyt byl zjištěn až v rámci činnosti policie, jinak by jej žalobce neřešil, svého neoprávněného pobytu si byl vědom, neplnil ani další povinnosti cizince, neboť nemá zdravotní pojištění a nepřihlásil se k pobytu. V jeho prospěch zohlednily to, že se jedná o první porušení povinností ze strany cizince, se správním orgánem spolupracoval a deklaroval ochotu dobrovolně vycestovat. Žalovaný dokonce zohlednil i to, že žalobce vyjádřil lítost nad svým jednáním, byť dle názoru soudu vnitřní subjektivní stav cizince po ukončení předmětného jednání již není ve věci rozhodný. Správní orgány tedy nepochybně zohlednily též všechny polehčující okolnosti, které žalobce namítal v žalobě. Pokud jde o průběh výslechu, tento byl veden objektivně a nezaujatě, správní orgán se dotazoval žalobce na všechny relevantní skutečnosti, dotazoval se žalobce již v úvodu, zda si přeje přítomnost právního zástupce, ale žalobce jej nepožadoval. Je tak nedůvodná jeho žalobní námitka, že se nemohl „účinně bránit“, tuto námitku navíc nijak blíže nevysvětlil.
26. S ohledem na uvedené soud shledal, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

v délce 1 roku, je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, správní orgány zohlednily všechny podstatné skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, rovněž zohlednily okolnosti soukromého a rodinného života, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů ani z rámce možné zákonné sazby, která činí až 5 let.

27. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017-29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce 1 roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, ve kterém Nejvyšší správní soud akceptoval délku správního vyhoštění 1 rok za neoprávněný pobyt v délce 3 týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky zdejšího soudu ze dne 2. 1. 2024, č. j. 19 A 40/2023-33, ve kterém soud shledal přiměřenou délku správní vyhoštění 2 roky za neoprávněný pobyt v délce 5 měsíců, ze dne 22. 5. 2025 č.j. 4 A 20/2025-22, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců na základě neoprávněného pobytu o délce 18 dnů, či ze dne 25. 4. 2025 č.j. 4 A 11/2025-33, kde bylo uloženo správní vyhoštění na dobu 18 měsíců na základě neoprávněného pobytu o délce přes 4 měsíce. Žalobce sám na žádné srovnatelné případy nepoukázal. Za daných okolností se tak uložená doba nejví jako excesivní, ale spíše naopak jako relativně mírná.
28. K námitce ohledně zhoršené bezpečnostní situace v U. soud konstatuje, že žalobce při svém výsledku neuvedl žádné překážky ve vycestování a uvedl, že U. je pro něj zcela bezpečná země. S ohledem na to správní orgán I. stupně nebyl ve smyslu § 120a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinen obstarávat závazné stanovisko k možnosti vycestování a mohl rozhodnout tak, že vycestování žalobce je možné. Žalobce v odvolání zcela obecně namítl, že v U. panuje alarmující bezpečnostní situace, která se neustále zhoršuje. Žalovaný se však s touto námitkou podrobně vypořádal, když uvedl, že materiálně přezkoumal podmínky dle § 179 zákona o pobytu cizinců se zřetelem k zásadě non-refoulement. Poukázal na to, že žalobce ve své námitce na žádná individualizovaná rizika nepoukázal, při svém výsledku přitom podrobně uváděl, že mu v zemi původu nic nehrozí, má tam zázemí a vycestuje dobrovolně. Odvolací tvrzení pak považoval za zcela obecné a nezpůsobilé zvrátit materiální posouzení správního orgánu I. stupně, shledal, že důvody znemožňující vycestování dány nejsou. Soud se s tímto posouzením ztotožňuje, ani v žalobě žalobce svou námitku nijak nekonkretizoval, dle názoru soudu tak nevyvolává potřebu dalšího posuzování bezpečnostní situace v zemi původu nad rámec výše uvedeného, přičemž lze potvrdit závěry správních orgánů, že důvody znemožňující vycestování nejsou dány.
29. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 15. května 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.